

NATUURPLAKBOEK NUMMER 333

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 19 mei 2014

Het Icarusblauwtje heeft twee wortelvlekken op de voorvleugel. Met deze mededeling moet je het doen als je deze juwelen wil onderscheiden van het gentiaanblauwtje, het heideblauwtje of nog een paar andere blauwtjes die ook bruin kunnen zijn. De vlekken aan de basis van de voorvleugel zijn zo over het hoofd gezien. Alsof het nog niet genoeg is, is het bruin blauwtje bruin, maar bij de icarusblauwtjes kan het vrouwtje dat ook vaak helemaal zijn.

De icarusblauwtjes komen meest voor en het is een lust voor het oog om deze fladderflodders, vaak met vele tientallen, te zien foerageren op de rolklaver en ander vlinderbloemigen boven een schraal grasland.

Het oranje op de onderkant maakt het geheel af.

Opmerkelijk is het feit dat deze soort er in slaagt om in één en hetzelfde jaar drie generaties voort te brengen.

In jaren zoals 2014 moet dit zeker lukken. Als je al in april kan beginnen om door te gaan tot een stuk in oktober dan mag je zeker zijn dat het driegevlacht deze keer een feit is.

De rupsen eten blad, alleen de onderliggende delen en ze laten de buitenlaag links liggen. Pas als ze groter worden gaat die ook op de spijskaart.

De rupsen vallen in de strooisellaag en verpoppen daar. Ook tijdens de winter zijn er rupsen die de koude trotseren om in het voorjaar te verpoppen en te vlinderen in de warmste lentedagen.

Wat de onfortuinlijke Icarus met zijn was als bindmiddel voor zijn veren in zijn vleugels te maken heeft met deze pareltjes van de schrale graslanden is me een raadsel. Het is in elk geval geen soort die zo hoog in de lucht komt dat de vleugels gaan opwarmen, integendeel. Als de val er komt zal die in elk geval niet spectaculair zijn en zullen de gevolgen niet leiden tot een epos of een mythisch verhaal.

Het mooie aan vlinders is dat je er niet moet op jagen. Dan gaan ze immers steeds verder van je af zitten. Wie rustig in het gras zit heeft veel kans dat de vlinder gewoon op je schouder komt.

